

KAMER VAN BEROEP GEMEENSCHAPSONDERWIJS**BESLISSING****GO / 2023 / 21 / ... / 28 NOVEMBER 2023**

Inzake De heer ..., wonende te ..., ..., bijgestaan door de heer ... (VSOA) en Mr. ..., advocaat te ..., ..., alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan,

Verzoekende partij

Tegen GEMEENSCHAPSONDERWIJS, Scholengroep ..., met zetel te ..., ..., vertegenwoordigd door de heer ..., algemeen directeur, bijgestaan door Mr. ... en Mr. ... en op de zitting bijgestaan door Mr. ..., advocaat te ..., ..., alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan,

Verwerende partij

Met een ter post aangetekende brief d.d. 20 september 2023 heeft Mr. ... in naam van de verzoekende partij beroep ingesteld tegen de beslissing van de raad van bestuur van de Scholengroep ... van 20 juni 2023, ter kennis gebracht met een aangetekend schrijven d.d. 5 juli 2023 waarbij hem de tuchtmaatregel ‘terbeschikkingstelling gedurende 18 maanden’ wordt opgelegd.

1. Over de relevante gegevens van de zaak

De heer ... is als vastbenoemd leerkracht tewerkgesteld in GO!

Op 15 november 2022 wordt de verzoekende partij preventief geschorst bij hoogdringendheid. Tevens wordt beslist om een tuchtonderzoek op te starten.

Na de heer ... te hebben gehoord, wordt op 6 december 2022 de beslissing tot preventieve schorsing bevestigd en bekrachtigd.

Het onderzoeksrapport 'Onderzoek naar mogelijks grensoverschrijdend gedrag van ... ten aanzien van leerlingen en zich uitlaten over leerkrachten tegen de leerlingen' wordt op 10 mei 2023 neergelegd.

De heer ... wordt uitgenodigd voor een hoorzitting bij aangetekende brief d.d. 1 juni 2023.

De hoorzitting vindt plaats op 20 juni 2023.

Op 20 juni 2023 beslist de verwerende partij om de tuchtstraf 'terbeschikkingstelling gedurende 18 maanden' op te leggen.

De beslissing wordt aan de verzoekende partij meegedeeld met een ter post aangetekende brief d.d. 5 juli 2023.

2. Het procedureverloop

Mr. ... heeft namens verwerende partij met een mail d.d. 6 november 2023 het administratief dossier ingediend.

Mr. ... heeft namens verwerende partij met een mail d.d. 6 november 2023 en met een aangetekende zending van dezelfde datum een verweerschrift ingediend.

De partijen werden voor de hoorzitting regelmatig opgeroepen met een ter post aangetekende brief d.d. 25 september 2023 en waren op de hoorzitting aanwezig of vertegenwoordigd.

Er werden geen getuigen gehoord.

Er werden geen leden gewraakt.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is tijdig en in de geëigende vorm ingediend.

4. De grond van de zaak

4.1. Vooraleer de zaak ten gronde te beoordelen, merkt de Kamer van beroep op dat door het beroep van de verzoekende partij de zaak in haar geheel aanhangig wordt gemaakt. Ingevolge de devolutieve werking van het beroep zal de Kamer van beroep de ten laste gelegde tuchtfeiten en de bestreden beslissing volledig onderzoeken in al zijn aspecten, zowel vanuit de legaliteit als de opportuniteit.

Het voorgaande houdt in dat de Kamer van beroep over eenzelfde ruime discretionaire bevoegdheid beschikt als de tuchtoverheid om de zaak te beoordelen, behoudens wat de straftoemeting betreft die zij niet mag verzwaren. De kamer van beroep mag met andere woorden een andere kwalificatie aan de feiten geven. Zij mag ook beslissen om een lichtere – of geen – tuchtstraf op te leggen. De Kamer van beroep zal een eigen oordeel vormen, zowel in rechte als in feite, dat de zaak definitief beslecht met een gemotiveerde beslissing die in de plaats komt van de beslissing van de tuchtoverheid.

4.2. De verzoekende partij meent dat de tuchtfeiten verjaard zijn.

Artikel 19, §5, derde lid van het Besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie, maatregelen van orde en tucht in het gemeenschapsonderwijs bepaalt dat geen tuchtrechtelijke vervolging meer kan ingesteld worden *“na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten”*. Aangezien het instellen van de tuchtvordering blijkt artikel 19, §1, vierde lid van voormeld besluit gebeurt op het ogenblik van de verzending van de aangetekende brief met de desbetreffende mededeling van de beslissing van de tuchtoverheid -in casu in november 2022-, en de *“vaststelling of kennisneming van de strafbare feiten”* betrekking heeft op een voldoende duidelijke kennis van feiten en van hun mogelijks tuchtrechtelijk karakter -hetgeen in dit geval pas gebeurde met

de kennisneming van het onderzoeksrapport in mei 2023- is er van verjaring geen sprake.

4.3. Wat de tenlasteleggingen betreft, stelt de Kamer van beroep vast dat deze verband houden met:

(i) Het zich meermaals bezondigen aan grensoverschrijdend gedrag ten opzichte van het merendeel van de door de onderzoekscel gehoorde leerlingen. Deze tenlastelegging wordt aangetoond aan de hand van een aantal incidenten:

- Het ongewenst aanraken van het zitvlak van leerlingen (... , ... , ... , ... , ... , ... , ... en ...);
- Het ongewenst aanraken van de heupen van leerlingen (... , ... en ...);
- Het ongewenst aanraken van de schouders van de leerlingen en hen ongewenst knuffelen (... , ... , ... en ...);
- Het ongewenst in de persoonlijke ruimte komen van leerlingen (... , ... , ... , ... , ... , ... , ... en ...);
- Het ongewenst aanraken van de handen van leerlingen tijdens snijtechnieken (... , ... en ...);
- Het aanraken van jongens op een manier waardoor zij pijn ervaren (knijpen, stampen,...) (... en ...);
- Het ongewenst geven van complimenten aan leerlingen over hun uiterlijk (hun haar, hun kledij en voorkomen op een bepaalde dag);
- Het vertellen van verhalen uit zijn privéleven en ongewenst vragen naar het privéleven van leerlingen;
- Het uiten van door leerlingen gepercipieerde racistische uitspraken, zoals gedocumenteerd met voorbeelden in het onderzoeksverslag;

(ii) Het, ondanks hier in het verleden meermaals op aangesproken geweest te zijn, kwaad spreken over collega's tegen leerlingen en hen wantrouwig maken tegenover andere leerkrachten, zoals beschreven en gedocumenteerd in het onderzoeksrapport.

De verwerende partij baseert zich in de bestreden beslissing op het door de onderzoekscel geleverde onderzoek zoals weergegeven in het onderzoeksrapport. Daaruit blijkt volgens verwerende partij: *“dat wat de eerste tenlastelegging betreft de t.a.v. de onderzoekers afgelegde verklaringen consistent, geloofwaardig en gelijklopend zijn. Dat er inderdaad enkele leerlingen zijn die stellen geen grensoverschrijdend gedrag ervaren te hebben uit hoofde van de heer ..., doet geen afbreuk aan het substantieel aantal (het merendeel van de) leerlingen die dat wel hebben ervaren. De Raad is dan ook van oordeel dat het ten laste gelegde feit door middel van het grondig gevoerde onderzoek ontegensprekelijk bewezen is.”* Wat de tweede tenlastelegging betreft komt de verwerende partij grotendeels tot hetzelfde oordeel. Er wordt gewezen op een *“een ontoelaatbare houding”* die als *“een ernstige tuchtinbreuk”* kan worden gekwalificeerd en die *“ondubbelzinnig”* als bewezen wordt beschouwd.

4.4. De Kamer herinnert eraan dat het tuchtrecht de bestraffing van een laakbare handeling toelaat ook al wordt die specifieke handeling niet uitdrukkelijk door een norm strafbaar gesteld. Er moet evenwel sprake zijn van een schuldig gedrag dat als een tekortkoming aan de ambtsplichten kan worden beschouwd, met dien verstande dat niet elke fout tuchtrechtelijk laakbaar is.

Naar aanleiding van de analyse van het administratief dossier oordeelt de Kamer van beroep dat de verwerende partij in casu lichtzinnig is omgesprongen met de beoordeling en kwalificatie van de vermeende gebeurtenissen als tuchtfeiten, alsook met de op haar rustende bewijslast waardoor de Kamer van beroep de bestreden beslissing niet kan onderschrijven.

De Kamer van beroep wijst erop dat, hoewel de tuchtoverheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, zulks niet betekent dat er sprake kan zijn van willekeur. De tuchtoverheid is gebonden door de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. In het verlengde hiervan wijst de Kamer van beroep erop dat het aan de verwerende partij toekomt om de feiten die zij in aanmerking wil nemen, en hun karakter als tuchtfeit te bewijzen, rekening houdend met het vermoeden van onschuld en de materiële motiveringsplicht in ogenschouw genomen.

4.5.1. Het administratief dossier, in het bijzonder de analyse van o.m. het onderzoeksrapport, de daarbij gepaard gaande stukken waaronder een schriftelijke neerslag van de bevragingen en de bestreden beslissing, doet er naar het oordeel van de Kamer van beroep van blijken dat de verwerende partij er niet in is geslaagd de feitelijke gegevens op een correcte wijze weer te geven, minstens deze niet accuraat heeft beoordeeld.

De Kamer van beroep kan, in het bijzonder rekening houdend met de tegenstrijdige verklaringen van verschillende rechtstreeks betrokkenen, in alle redelijkheid niet het oordeel van de verwerende partij bijtreden. De Kamer van beroep merkt op dat in zoverre de verwerende partij, zonder verdere verantwoording, heeft geoordeeld dat de *“de afgelegde verklaringen consistent, geloofwaardig, en gelijklopend zijn”* of nog, het om *“een ernstige tuchtinbreuk”* gaat, zulks in strijd is met het administratief dossier.

4.5.2. De Kamer van beroep betwist voor alle duidelijkheid niet dat de onderzoekscel haar werkzaamheden heeft uitgevoerd naar best vermogen. Overigens komt het niet aan de onderzoekscel toe om het onderzoek *à charge* en *à décharge* uit te voeren. Het is de tuchtoverheid die de inhoud van het rapport dient te beoordelen rekening houdende met alle elementen van het tuchtdossier en, meer in het algemeen, het tuchtdossier moet samenstellen.

Aangestipt mag worden dat de onderzoekscel in het rapport zelf haar twijfel heeft uitgedrukt over de bevindingen die in het onderzoeksverslag aan bod komen, in die mate dat de onderzoekers erop alluderen dat er sprake is van een zogenaamde ‘negativiteitsbias’. Zo stelt het onderzoeksrapport: *“Vooraleer we dieper ingaan op hun antwoorden hierop, willen we de term ‘negativiteitsbias’ even uitleggen. Het is namelijk zo dat we, vanuit de gesprekken, een ander gevoel krijgen dan van wat we hier zullen opsommen. Dat komt omdat het negatieve nu eenmaal langer blijft hangen bij mensen dan het positieve. We hebben dus wel wat negatieve punten gekregen, maar willen kaderen dat de toon bij sommige leerlingen wel positief was, ook al geven ze enkele negatieve punten.”*

Volgens de Kamer van beroep had een dergelijke passage er bij de verwerende partij net aanleiding toe moeten geven dat men consciëntieus en met de nodige zin voor nuance de stukken van het dossier zou beoordelen.

4.5.3. De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met bijvoorbeeld de context waarin bepaalde feiten zich hebben afgespeeld, terwijl zowel verschillende betrokkenen als de verzoekende partij de aandacht daarop vestigen.

Zo is naar het oordeel van de Kamer van beroep het bestempelen van bepaalde feiten als ‘grensoverschrijdend gedrag’ niet aan de orde. De verzoekende partij brengt voldoende concrete aanwijzingen naar voren die het aannemelijk maken dat de kwalificatie van bepaalde gebeurtenissen niet stroken met de gewichtige omschrijving ervan in de bestreden beslissing.

Tekenend in dat verband is het door de verwerende partij weerhouden grensoverschrijdend gedrag ‘ongewenst aanraken van de handen van leerlingen tijdens snijtechnieken’. Uit de verschillende verklaringen blijkt dat de bewuste handelingen inderdaad werden gesteld in het kader van een leerproces om bijvoorbeeld hulp te bieden indien een foutieve techniek werd toegepast. Volgens de Kamer van beroep lijkt het niet ongevoel dat bij het aanleren van snijtechnieken de handen van leerlingen worden aangeraakt. Verder blijkt o.m. dat ‘het ongewenst aanraken van het zitvlak’ of nog ‘de heupen’ niet zelden onbewust heeft plaatsgevonden omwille van bijvoorbeeld de beperkte ruimte in het leslokaal, het respecteren van klasafspraken, etc. Een en ander wordt niet zelden uitdrukkelijk erkend naar aanleiding van de bevraging van verschillende leerlingen. Bij wijze van voorbeeld: een ongewenste grensoverschrijdende gedraging ‘tik op de heupen’ werd veroorzaakt doordat de verzoekende partij had opgemerkt dat een leerling de gsm in de broekzak bijhield terwijl dat om hygiënische redenen niet was toegelaten.

Andere gebeurtenissen houden verband met het ongewenst aanraken van de schouders van leerlingen, hen ongewenst knuffelen, het ongewenst in de persoonlijke ruimte komen, het ongewenst geven van complimenten of nog, het vertellen van verhalen uit het privéleven of het ongewenst vragen naar het privéleven van leerlingen. De Kamer van beroep stelt terzake opnieuw vast dat er in

de bestreden beslissing weinig ruimte voor nuance wordt gelaten. Wat het aanraken van de schouder betreft, blijkt bijvoorbeeld uit de getuigenverklaring dat dit zich voordeed in een situatie waarbij de verzoekende partij diende ‘te passeren’. Een betrokkene geeft overigens zelf aan dat zij daar ‘geen gevoel’ bij had en dat bij haar niet verkeerd overkwam. Derhalve stelt de Kamer van beroep zich vragen bij de kwalificatie van dergelijke situaties als ongewenst grensoverschrijdend gedrag. De Kamer van beroep merkt verder op dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij een vertrouwensband heeft opgebouwd met verschillende leerlingen, hetgeen niet ongevoel is gelet op het feit dat zij in sommige gevallen bijna 20u per week met elkaar doorbrengen. Als er dermate veel tijd wordt doorgebracht komt het de Kamer van beroep niet ongevoel noch ongepast, laat staan ‘grensoverschrijdend’ over om persoonlijke verhalen te delen omtrent bijvoorbeeld het verloop van de vakantie, de jarige kleindochter, het algemene welbevinden, etc. Overigens merkt de Kamer van beroep reeds op (cf. infra 4.6.) dat de bevragingen vaak zeer uiteenlopende informatie bevatten, zowel wat betreft de inhoud van dergelijke gesprekken, de context waarin ze plaatsvinden, als de regelmaat ervan. Contradicties zijn overigens zelfs waar te nemen indien de bevragingen van verschillende leerlingen uit eenzelfde klasgroep omtrent eenzelfde voorval met elkaar worden vergeleken.

Eenzelfde conclusie dringt zich op voor de overige illustraties bij de eerste tenlastelegging en de tweede tenlastelegging.

Volgens de Kamer van beroep kan aan de verzoekende partij hoogstens worden verweten dat hij in bepaalde situaties de gevoeligheden die leefden bij zijn leerlingen niet correct heeft ingeschat of stereotype opmerkingen heeft maakt, terwijl hij daar bewuster had mee moeten omgaan. Zowel de ernst van de feiten, de context waarin ze zich hebben voorgedaan als de vage (en bijwijlen) tegenstrijdige verklaringen, geven er evenwel toe aanleiding dat de Kamer van beroep dergelijke feiten niet als tuchtfeiten kan weerhouden.

De Kamer van beroep oordeelt dan ook dat de verwerende partij, gelet op de gegevens van het administratief dossier, niet naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten is gekomen. Verschillende elementen in het dossier zijn onverenigbaar met een andersluidend oordeel.

4.6. In ondergeschikte orde en voor zover als nodig wijst de Kamer van beroep erop dat het bewijs van verschillende feiten die in de tenlasteleggingen zijn opgenomen, niet wordt geleverd, minstens onvoldoende kan worden gemotiveerd waarom bepaalde conclusies uit tegenstrijdige, minstens weinig overeenstemmende of overtuigende, verklaringen worden getrokken.

Het is naar het oordeel van de Kamer van beroep kennelijk onredelijk om op basis van een grondige lezing van het administratief dossier bepaalde feiten voor bewezen te houden. De stelligheid waarmee de verwerende partij de tuchtfeiten aanneemt en voor bewezen verklaard houdt, staat in schril contrast met de voortdurende tegenspraak die er bestaat over de tenlasteleggingen, zelfs bij diegenen die rechtstreeks betrokken waren. Dergelijke tegenspraak heeft er niettemin, doch geheel onterecht, toe geleid dat de verwerende partij de tenlastelegging zonder meer voor bewezen vermocht aan te nemen in die zin dat de tenlasteleggingen “*ontegensprekelijk*” dan wel “*ondubbelzinnig*” als bewezen worden beschouwd.

Zoals hiervoor reeds gesuggereerd had de door de onderzoekscel gemaakte inschatting omtrent de bewijswaarde van de feitenvinding, de tuchtoverheid er net moeten toe aanzetten om meer voorzichtigheid aan de dag te leggen bij de stellingname.

De Kamer van beroep merkt overigens ten overvloede op dat genoegzaam uit het administratief dossier blijkt dat eenzelfde gebeurtenis door de rechtstreeks betrokkenen op een geheel verschillende, minstens weinig eenduidige wijze worden weergegeven. Overigens vloeit uit verschillende getuigenissen voort dat er in de school tussen leerlingen, soms aangemoedigd door bepaalde leerkrachten, werd nagepraat waardoor de beleving van de feiten werd beïnvloed.

Bij wijze van voorbeeld wordt verwezen naar een aantal passages uit een getuigenverklaring waaruit blijkt dat de verzoekende partij ‘de borst’ van een medeleerlinge zou hebben aangeraakt of nog, een medeleerling aanmaande zich naar het toilet te begeven omdat hij aan het staren was naar een andere leerling, terwijl uit de verklaring van de respectievelijke aangeraakte of aangesproken leerling blijkt dat zij zich daarvan niets herinneren.

Het valt daarnaast ook op dat bepaalde feiten worden weerhouden en uitgebreid aan bod komen, terwijl uit de getuigenverklaring blijkt dat de getroffen leerling zelf niet is gehoord en de omschrijving ervan louter is gebaseerd op vage verklaringen van klasgenoten, en nog vaker op verklaringen van leerlingen die niet rechtstreeks betrokken waren en het verhaal aldus baseren op ‘van-horen-zeggen’. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan ‘het slaan met een varkenshaasje’.

In het bijzonder wat de tweede tenlastelegging betreft, merkt de Kamer van beroep op dat een en ander moeilijk te beoordelen is op basis van het administratief dossier. Aangezien onvoldoende zekerheid kan worden geboden over de precieze draagwijdte en context van de feiten, oordeelt de Kamer van beroep dat het voordeel van de twijfel ten aanzien van het tuchtrechtelijk sanctioneerbaar karakter van de uitlatingen van de verzoekende partij moet gelden.

De Kamer van beroep meent dat er gelet op het voorgaande gegronde redenen zijn om de bewijskracht van verschillende verklaringen waarop het onderzoeksrapport is gebaseerd te betwifelen. Minstens moet worden vastgesteld dat uit het geheel van de aangehaalde gegevens redelijke twijfel blijkt, die in het voordeel van de verzoekende partij mocht spelen.

Hoewel de Kamer van beroep begrijpt dat het niet eenvoudig is het waarheidsgehalte van bepaalde feiten te achterhalen, kan het niet de bedoeling zijn dat in geval van ernstige twijfel bepaalde percepties tot objectieve feiten worden verheven die een tuchtrechtelijke betegeling verantwoorden. De Kamer van beroep is van oordeel dat uit de bevragingen genoegzaam blijkt dat bepaalde gebeurtenissen naderhand tussen de betrokkenen zijn besproken en vervolgens een eigen leven zijn gaan leiden. Het siert de verwerende partij dat zij het welbevinden van de leerlingen bewaken, maar dat ontslaat hen niet om als zorgvuldig handelende inrichtende macht op te treden. Het lijkt daarbij noodzakelijk dat er een objectivering plaatsvindt en dat men nauwgezet de vermeende (tucht)feiten analyseert en omschrijft, dit aan de hand van overtuigende bewijsstukken. Door het op zwaarwichtige wijze bestempelen van bepaalde gebeurtenissen of gedragingen als tuchtfeiten, met o.a. de kwalificatie ‘ongewenst grensoverschrijdend gedrag’, bestaat

het risico dat dergelijk begrip dermate wordt uitgehold zodat het elk waardevol effect verliest.

Op basis van het voorliggende dossier kan de Kamer van beroep dan ook niet anders dan oordelen dat er in het administratief dossier onvoldoende gegevens aanwezig zijn om de vermeende tenlasteleggingen in alle redelijkheid voor bewezen te houden in die mate dat ze een tuchtrechtelijke betegeling vereisen.

4.7. Ofschoon het onderscheid in de praktijk tussen tucht en evaluatie niet altijd even duidelijk is en er geen strikte scheiding tussen evaluatie en tucht bestaat, betreurt de Kamer van beroep dat men in casu geen ander pad heeft bewandeld.

Indien men oordeelt dat er bepaalde tekortkomingen zijn die verband houden met de invulling van de opdracht, dan lijken evaluatie en de daarmee gepaard gaande coaching het geschikte instrument om daarop in te grijpen. Het louter opstellen van vaststellingsfiches en functioneringsgesprekken, zonder acties te ondernemen die de betrokkene bijvoorbeeld in zijn didactische, pedagogische, etc. handelen kan begeleiden en ondersteunen, om vervolgens terug te grijpen naar het tuchtrecht en de daarbij horende belastende procedure (m.i.v. de preventieve schorsing) kan geenszins tot een algemene praktijk worden verheven, wel integendeel. Hoewel de Kamer van Beroep onderschrijft dat er situaties zijn waarin bepaalde ernstige tekortkomingen aangaande het functioneren zodanig verstrekkend zijn dat ze ook tuchtrechtelijk kunnen worden bestraft, behoort het aan een zorgvuldig bestuur toe raadzaam om te springen met dergelijke uitzonderlijke beslissingen en alle daarmee gepaard gaande gevolgen.

De Kamer van beroep meent dat de verwerende partij doorheen de jaren onvoldoende verantwoordelijkheid in de begeleiding en opvolging van het personeelslid heeft opgenomen. Deze bevinding strookt overigens met de vaststelling van het onderzoeksrapport.

4.8. Gelet op het voorgaande oordeelt de Kamer van beroep dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

BESLISSING

Gelet op het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het Gemeenschapsonderwijs;

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs;

Gelet op het besluit van de Vlaamse Regering van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie, maatregelen van orde en tucht in het gemeenschapsonderwijs;

Gelet op het besluit van de Vlaamse Minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel van 6 augustus 2009 houdende aanstelling van de voorzitter en plaatsvervangende voorzitters van de Kamer van Beroep voor het personeel van het gemeenschapsonderwijs;

Gelet op het Werkingsreglement van de Kamer van Beroep voor het gemeenschapsonderwijs, zoals goedgekeurd op 10 november 2011;

Gelet op de hoorzitting van 28 november 2023;

Na beraadslaging;

Na geheime stemming over de vraag of de 2 tenlasteleggingen tuchtfeiten vormen, met 2 stemmen voor en 5 stemmen tegen.

Eerste en enig artikel

De beslissing van 20 juni 2023 van de raad van bestuur van de scholengroep ..., waarbij de heer ... de tuchtmaatregel van ‘terbeschikkingstelling gedurende achttien maanden’ wordt opgelegd, wordt vernietigd.

Aldus uitgesproken te Brussel op 28 november 2023.

De Kamer van Beroep was samengesteld uit:

Mevrouw Evelien TIMBERMONT, voorzitter;

Mevrouwen K. VANDENSAVEL, N. DE CALUWE en H. ELOOT en de heer W. VERCRUYSEN vertegenwoordigers van het gemeenschapsonderwijs;

De heer D. DIETRICH en mevrouwen S. VANSPEYBROECK en A. DE MAEYER vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

Om de pariteit onder de geledingen te herstellen neemt, na loting, de heer W. VERCRUYSEN niet deel aan de stemming.

Mevrouw P. MICHIELS, secretaris.

Opgemaakt in drie originele exemplaren, waarvan één exemplaar voor elke partij en voor het dossier.

De secretaris,

De voorzitter,

P. MICHIELS

E. TIMBERMONT